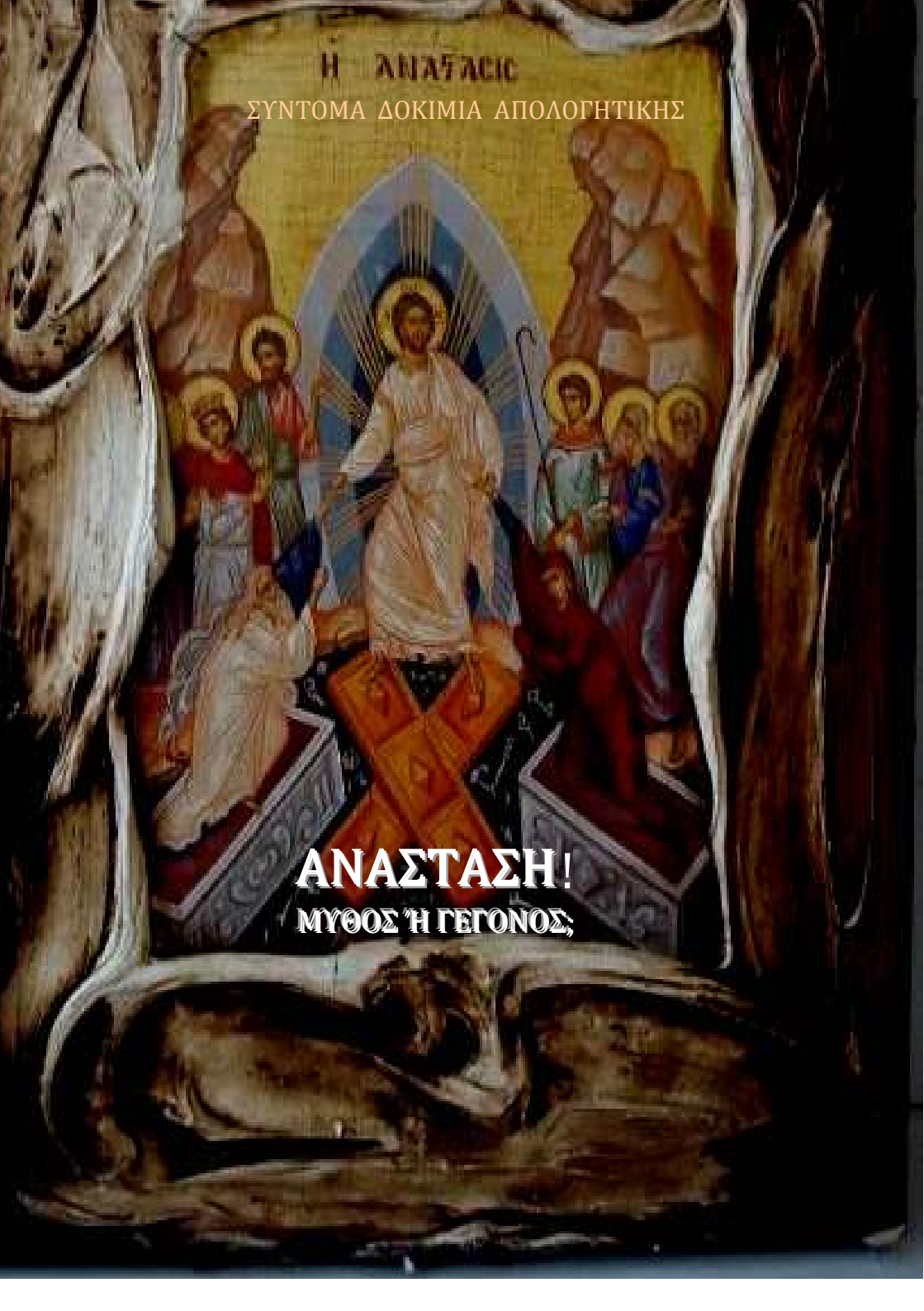

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΟΚΙΜΙΑ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ!
ΜΥΘΟΣ Ή ΓΕΓΟΝΟΣ;

Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται,
κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα
ἡμῶν,
κενή δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν.
(Α' Κορ. 15:14)

Ολοι αναρωτιόμαστε τι άραγε να συμβαίνει μετά τον θάνατο. Όταν μάλιστα ένα αγαπημένο μας πρόσωπο έχει πεθάνει, λαχταρούμε να έχουμε την δυνατότητα να το ξαναδούμε και να το συναντήσουμε κι αν όχι στην παρούσα ζωή, τουλάχιστον στην «άλλη διάσταση», όταν αναχωρήσουμε κι εμείς απ' αυτόν τον κόσμο. Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να διατηρούν τις ελπίδες μιας μεταθανάτιας ζωής και τις ελπίδες τους αυτές τις προσυπογράφουν και οι γνωστές θρησκείες του κόσμου. Η ελπίδα στην μεταθανάτια ζωή μοιάζει να είναι παγκόσμια, διαπολιτισμική και διαθρησκευτική. Υπάρχουν βέβαια και πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι δεν διατηρούν καμιά ελπίδα μεταθανάτιας ζωής. Ο φιλόσοφος Bertrand Russell έγραψε «πιστεύω, ότι όταν θα πεθάνω, θα σαπίσω και τίποτα από το εγώ μου δεν θα επιζήσει». Τι άραγε να ισχύει; Θα έχουμε την δυνατότητα και τη χαρά της επανένωσης με τους αγαπημένους μας ή είναι ο θάνατος το τέλος κάθε ανθρώπινης συνειδητότητας;

Ο Ιησούς δίδαξε ότι η ζωή δεν τελειώνει με τον βιολογικό μας θάνατο. Το είπε ρητά στους Σαδδουκαίους (Μτ 22:23-33, Μκ 12:18-27, Λκ 20:27-40), το είπε καθαρά και στην παραβολή του φτωχού Λαζάρου (Λκ 16:19-31). Και το είπε με την αυθεντία ενός προσώπου, το οποίο αποδεικνύει ότι έχει εξουσία επί της ζωής και του θανάτου. Η εξουσία του Ιησού επί του θανάτου φάνηκε όταν ο Ιησούς ανέστησε τον γιουό μιας φτωχής χήρας (Λκ 7:11-16), την νεκρή κόρη ενός αρχισυνάγωγου (Λκ 8:41-56, Μτ 9:18-26, Μκ 5:21-43) και έναν άνθρωπο, ονόματι Λάζαρο, πεθαμένο επί τέσσερεις ημέρες (Ιω 11:31-44). Την αποκάλυψη αυτή, περί αιώνιας ζωής, την οποία έκανε με την διδασκαλία του, την απέδειξε με την εξουσία

του επί του θανάτου και την σφράγισε με τον απροσδόκητο από άνθρωπο ισχυρισμό: «Εγώ είμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα – Εγώ είμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὅποιος πιστεύει σε μένα, κι αν ἀκόμη πεθάνει θα ζήσει καὶ καθένας που ζεὶ καὶ πιστεύει σε μένα δεν πρόκειται να πεθάνει ποτέ» (Ιω 11:25-26). Καὶ δεν τελείωσε ἐκεῖ. Ἡ ὅλη σωτηριολογικὴ διακονία του Ἰησοῦ στην ἱστορία, ολοκληρώνεται με τὴν πλέον εντυπωσιακὴ κατάδειξη καὶ ἀπόδειξη τῆς δυνάμει του ἐπὶ του θανάτου. Με τὴν δική του ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις ἀφ’ ὅτου τον εἶχαν θανατώσει με σταυρικὸ θάνατο καὶ τον εἶχαν θάψει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες.

Το δε ἐπανεπιλημμένο γεγονός τῆς ἥττας του θανάτου ἀπὸ τον Ἰησοῦ Χριστό καὶ ἡ προσδοκία τῆς ἀνάστασις καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς μεταθανάτις ζωῆς, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό το ὁποῖο, ἐπὶ 2000 χρόνια, τροφοδοτεῖ καὶ συντηρεῖ τὴν πίστη στους Χριστιανούς.

Οι ἀκόλουθοι του Ἰησοῦ εἶπαν καὶ ἔγραψαν ὅτι παρουσιάστηκε ζωντανός σε αὐτούς μετὰ τὴν σταύρωση καὶ τὴν ταφή του. Ἰσχυρίστηκαν, ὄχι μόνο ὅτι τον εἶδαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔφαγαν μαζί του, τον ἀγγίξαν, καὶ πέρασαν 40 ἡμέρες με αὐτόν. Ξεκίνησε ἀραγε αὐτό σαν ἓνα παραμῦθι, που φούσκωσε με τὴν πάροδο του χρόνου, ἢ ὄντως βασίζεται σε ἀληθινὰ στοιχεῖα; Ἡ ἀπάντησις στο ἐρώτημα αὐτό εἶναι θεμελιώδης για τον Χριστιανισμό. Γιατί αν ὁ Ἰησοῦς πράγματι ἀναστήθηκε ἀπὸ τους νεκρούς, αὐτό ἐπικυρώνει καὶ ὅσα ἰσχυρίστηκε για τον εαυτό του, για το νόημα τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ καὶ για το πεπρωμένο μας, μετὰ το θάνατό μας. Αν ὁ Ἰησοῦς πράγματι ἀναστήθηκε ἀπὸ τους νεκρούς, τότε εἶναι ὁ μόνος που ξέρει τι συμβαίνει στην ἄλλη διάστασι. Ὁ Ἰησοῦς ἰσχυρίστηκε ὅτι εἶναι ὁ μόνος δρόμος προς τὸν Θεό (Ιω. 14:6). Ἰσχυρίστηκε ὅτι συγχωρεῖ ἀμαρτίες (Λκ. 5:20). Ἰσχυρίστηκε, ἐπίσης, ὅτι ἔχει θεία προέλευσι (Ιω.

8:24 8:58). Αν ο Ιησούς πράγματι αναστήθηκε από τους νεκρούς τότε και μόνο τότε θα έχουμε απαντήσεις για το τι είναι η ζωή μας και για το τι μας περιμένει αφού πεθάνουμε. Αντίθετα, αν ο υπόθεση της ανάστασης του Ιησού δεν είναι αλήθεια, τότε ο Χριστιανισμός θα στηρίζεται σε ένα ψέμα. Ο Παύλος στην 1^η προς Κορινθίους επιστολή το επισημαίνει emphaticά: «Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν - Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, τότε κούφιο είναι το κήρυγμά μας, κούφια είναι κι η πίστη σας». Τελικά, αν ο Ιησούς Χριστός δεν αναστήθηκε από τους νεκρούς, όπως και ο Παύλος τονίζει, η χριστιανική πίστη είναι άχρηστη και τότε πάμπολλα εκατομμύρια Χριστιανών, για 2000 χρόνια, έχουν ζήσει σε μια αυταπάτη και είναι οι πιο αξιολύπητοι άνθρωποι στον πλανήτη.

Η αλήθεια, λοιπόν, της ανάστασης είναι κολοσσιαίας σημασίας για τον Χριστιανισμό. Αν ο Χριστός, όντως έχει αναστηθεί από τους νεκρούς, τότε μόνον αυτός έχει τα διαπιστευτήρια και την πιστοποίηση να μιλάει και για την ζωή, αλλά και για την μετά θάνατον κατάσταση της ανθρώπινης συνείδησης και την ανάσταση των νεκρών. Τέτοια διαπιστευτήρια δεν διαθέτει κανείς άλλος θρησκευτικός ή μεταφυσικός μύστης. Ο Βούδας είναι νεκρός. Ο Μωάμεθ είναι νεκρός. Ο Μωυσής είναι νεκρός. Ο Κομφούκιος είναι νεκρός. Ο Σωκράτης είναι νεκρός. Ο Marx είναι νεκρός. Αλλά ο Χριστός είναι αναστημένος, ο Χριστός είναι ζωντανός.

Λοιπόν, επιστροφή στο ερώτημα: «Είναι άραγε αλήθεια η ανάσταση του Ιησού ή μήπως δεν είναι άλλο από μια φανταστική ιστορία ίσως, ίσως κι ένας φαύλος μύθος;». Για να δώσουμε μια σωστή απάντηση, θα πρέπει να εξετάσουμε τα στοιχεία της ιστορίας με το νυστέρι της λογικής κριτικής. Μιας λογικής σκληρής και απροκατάληπτης προς τα οποιαδήποτε θέσφατα, στερεότυπα και ιδεοληψίες είτε αυτά έχουν θειστική είτε

αυτά έχουν υλιστική απόχρωση. Έτσι, είναι εξαιρετικά χρήσιμο να δούμε που κατέληξαν ορισμένοι διάσημοι σκεπτικιστές, οι οποίοι διερεύνησαν σε βάθος την υπόθεση της ανάστασης του Χριστού. Εντούτοις και πριν αρχίσουμε να βλέπουμε τα στοιχεία θα πρέπει να διευκρινίσουμε και τι ακριβώς είναι οι σκεπτικιστές και πως αυτοί ξεχωρίζουν από τους κυνικούς. Δηλαδή πως ξεχωρίζουν οι γνήσιοι σκεπτικιστές από τους αλαζονικούς και αυθαίρετους αρνητές μιας πρότασης.

Ο Bertrand Russell, για παράδειγμα, δεν πίστεψε τίποτε απ' όσα είπε ή έκανε ο Χριστός. Το ότι δεν πίστεψε δεν είναι το μεμπτό στοιχείο, το μεμπτό στοιχείο είναι ότι παραδέχθηκε πως η άποψή του για τον Ιησού διαμορφώθηκε αδιαφορώντας για τα ιστορικά γεγονότα. Αυτό δηλώνει ότι ο Russell διέθετε θρασεία αλαζονεία, στην οποία αξιώνει να υποτάσσεται και η ιστορία και η λογική.

Ο ιστορικός Joseph Campbell, χωρίς να επικαλείται στοιχεία, είπε στο τηλεοπτικό κοινό του, στο δίκτυο PBS, ότι η ανάσταση του Ιησού δεν είναι ένα πραγματικό γεγονός. Κι άλλοι, μελετητές(;), όπως ο John Dominic Crossan συμφωνεί με τον Campbell.

Κανείς από αυτούς τους αυτοαποκαλούμενους σκεπτικιστές δεν είναι άλλο παρά αλαζονικοί και κυνικοί ισχυρογνώμονες. Και είναι αλαζονικοί και κυνικοί ισχυρογνώμονες επειδή είτε αδιαφορούν για τα υπάρχοντα αποδεικτικά στοιχεία είτε τα απορρίπτουν και διαμορφώνουν τις απόψεις τους με βάση μια προσωπική τους εκτίμηση, η οποία ικανοποιεί ιδεοληψίες τους, τις οποίες αναγάγουν σε αυταπόδεικτες αλήθειες.

Οι αληθινοί σκεπτικιστές, σε αντίθεση με τους κυνικούς, ενδιαφέρονται μόνο για αποδείξεις, προκειμένου να υιοθετήσουν ή να απορρίψουν την αλήθεια μιας πρότασης. Οι σκεπτικιστές ή οι κριτικά σκεπτόμενοι, είναι άνθρωποι οι οποίοι θέλουν να ξεμπερδεύουν τα πράγματα. Η αληθινή έννοια της λέξης

σκεπτικισμός δεν σχετίζεται με την φυσιολογική αμφιβολία και την δυσπιστία, την οποία όλοι οι άνθρωποι εκδηλώνουν σε απροσδόκητες και παράδοξες περιπτώσεις, αλλά ούτε υιοθετεί την νοσηρή ιδεοληπτική αρνητικότητα των κυνικών. Σκεπτικισμός είναι η διαδικασία της εφαρμογής του λόγου και της κριτικής σκέψης για να εξασφαλιστεί η εγκυρότητα και η αλήθεια μιας ερευνώμενης κατάστασης. Είναι η διαδικασία της εξεύρεσης αποδείξεων για το αν ένα συμπέρασμα στηρίζεται στα πραγματικά γεγονότα.

Σε αντίθεση με τους κυνικούς Russell, Campbell και Crossan, πολλοί αληθινοί σκεπτικιστές έχουν ερευνήσει τα σχετικά στοιχεία με την ανάσταση του Ιησού. Θα δούμε ακολούθως μερικά από αυτά τα στοιχεία και ακόμη θα δούμε πώς αυτοί οι γνήσιοι σκεπτικιστές τα ανέλυσαν για να διακριβώσουν την αλήθεια σχετικά με το πιο σημαντικό γεγονός στην ιστορία του ανθρώπινου γένους, δηλαδή την ανάσταση θανόντος κι εν προκειμένω την ανάσταση του Ιησού:

Η Περί Εαυτόν Προφητεία. Πριν από το θάνατό του, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του ότι θα προδοθεί, θα συλληφθεί και θα σταυρωθεί και ότι θα επιστρέψει στη ζωή τρεις ημέρες αργότερα. Αυτό είναι πολύ περίεργο και συνάμα πολύ αξιοπρόσεκτο. Ο Ιησούς δεν ήταν κάποιος διασκεδαστής, ο οποίος εκτελούσε ταχυδακτυλουργικές ή μαγικές παραστάσεις για το κοινό. Ο ίδιος δήλωσε ότι ο θάνατος και η ανάσταση του, θα αποδείκνυε στους ανθρώπους (αν τα μυαλά τους ήταν ανοιχτά και οι καρδιές τους ήταν καθαρές) ότι ήταν πράγματι ο Μεσσίας. Ο βιβλικός μελετητής και λόγιος Wilbur Smith λέει για τον Ιησού: «Όταν ο ίδιος είπε για τον εαυτό του ότι θα αναστηθεί και πάλι από τους νεκρούς την τρίτη ημέρα μετά τον σταυρικό του θάνατο, είπε κάτι που μόνο ένας ανόητος θα έλεγε, αν δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι επρόκειτο να γίνει. Κανείς ιδρυτής καμμιάς γνωστής θρησκείας δεν τόλμησε ποτέ να πεί κάτι το ανάλογο». Με

άλλα λόγια, ο Wilbur ισχυρίζεται ότι αφού ο Ιησούς είχε υποσχεθεί ρητά και ξεκάθαρα στους μαθητές του ότι θα αναστηθεί από τους νεκρούς, η αποτυχία του να κρατήσει την υπόσχεσή του θα τον εξέθετε ως ψεύτη. Αλλά ας μην προτρέχουμε κι ας δούμε πώς πέθανε ο Ιησούς πριν αναστηθεί (αν πραγματικά είχε πεθάνει κι αν πραγματικά αναστήθηκε).

Ένας Φρικτός Θάνατος και Μετά..; Όπως ο Χριστός προείπε, προδόθηκε από ένα από τους δικούς του μαθητές, τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, και συνελήφθη. Σε μια παρωδία δίκης υπό τον ρωμαίο κυβερνήτη, Πόντιο Πιλάτο, καταδικάστηκε για βλασφημία και προδοσία σε σταυρικό θάνατο. Πριν από το κάρφωμά του στον σταυρό, ο Ιησούς μαστιγώθηκε βάνουσα με μαστίγιο από κομμάτια οστών και μετάλλων ικανά να σκίζουν την σάρκα. Επιπλέον επανειλημμένα ραπίστηκε και δέχθηκε εμπυσμούς καταφρόνησης. Στη συνέχεια, οι Ρωμαίοι εκτελεστές σφυροκόπησαν καρφιά από σίδηρο στα χέρια και τα πόδια του. Τέλος έστησαν το σταυρό ανάμεσα σε δύο άλλους σταυρούς που πάνω τους είχαν ήδη σταυρώσει δυο ληστές. Ο Ιησούς έμεινε εκεί κρεμασμένος για περίπου έξι ώρες. Στις 3:00 το απόγευμα, δηλαδή, την ίδια ώρα ακριβώς, που το αρνί του εβραϊκού Πάσχα θυσιαζόταν ως προσφορά για εξιλέωση [υπάρχει κάποιος τυχαίος(;) συμβολισμός εδώ;] ο Ιησούς φώναξε στα αραμαϊκά «τετέλεσται», και πέθανε. Ξαφνικά ο ουρανός σκοτεινίασε και ένας σεισμός συγκλόνησε τη γη. Αλλά ένα ακόμη μεγαλύτερο σκοτάδι, το σκοτάδι μιας απελπιστικής θλίψης έπνιξε τις καρδιές και εκμηδένισε τα όνειρα όλων όσων είχαν ξετρελαθεί με το χάρισμά του Ιησού και την ζωοδότρα ελπίδα που σκόρπιζε γύρω του. Ο Πιλάτος ήθελε να επαληθεύσει ότι ο Ιησούς ήταν όντως νεκρός πριν επιτρέψει να ταφεί το σώμα του. Έτσι, ένας ρωμαίος φρουρός έμπηξε το δόρυ στην πλευρά του Ιησού. Το μίγμα αίματος και νερού που έτρεξε έξω ήταν μια σαφής ένδειξη ότι ο Ιησούς ήταν

νεκρός. «Οι νεκροί δεν αιμορραγούν, αλλά ο δεξιός κόλπος της καρδιάς του ανθρώπου συνήθως διατηρεί υγρό αίμα μετά το θάνατο, και ο εξωτερικός σάκος κρατά ένα υδαρή ορό, ο οποίος ονομάζεται υδροπερικάρδιο. Μόλις ο θάνατός του Ιησού πιστοποιήθηκε από τους φρουρούς, το σώμα του κατεβαίνει απ' το σταυρό και στη συνέχεια παραλαμβάνεται και θάβεται από τον ιουδαίο βουλευτή Ιωσήφ της Αριμαθαίας στον τάφο που είχε ήδη εξασφαλίσει. Κατόπιν, ιουδαίοι και ρωμαίοι φρουροί σφραγίζουν τον τάφο και τον επιτηρούν 24 ώρες το 24ωρο. Εν τω μεταξύ, οι μαθητές του Ιησού ήταν σε κατάσταση σοκ.

Ο Δρ. James .P Moreland, γνωστός σύγχρονος αμερικανός πυρηνικός χημικός, φιλόσοφος και θεολόγος, εξηγεί σε σχετική μελέτη του πόσο εξουθενωμένοι, απελπισμένοι και απογοητευμένοι ήσαν μετά το θάνατο του Ιησού στο σταυρό: «Οι μαθητές του Ιησού δεν διατηρούσαν πλέον την πεποίθηση ότι ο δάσκαλός τους είχε σταλεί από τον Θεό. Επίσης, γνώριζαν την διδαχή της εβραϊκής παράδοσης, ότι ο Θεός δεν θα αφήσει το Μεσσία του να υποφέρει θάνατο. Κι έτσι σκόρπισαν». Όλες τους οι ελπίδες είχαν εξανεμιστεί. Το ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο με την ρωμαϊκή στήριξη, είχε επικρατήσει ή τουλάχιστον έτσι φαινόταν.

Κάτι Συνέβη, Αλλά Τι Ακριβώς; Έτσι φαινόταν, αλλά δεν ήρθε το τέλος. Το κίνημα του Ιησού δεν εξαφανίστηκε, και αυτό είναι πρόδηλο αφού ο Χριστιανισμός σήμερα αποτελεί τη μεγαλύτερη θρησκεία στον κόσμο. Έτσι, πρέπει να μάθουμε τι συνέβη αφότου το σώμα του Ιησού κατέβηκε από το σταυρό, παραλήφθηκε και ενταφιάστηκε. Σε ένα απ' τα πολλά άρθρα του στους New York Times, ο Peter Steinfels βάζει το ερώτημα ως εξής: «Λίγο μετά, αφότου εκτελέστηκε ο Ιησούς, οι οπαδοί του, ξαφνικά γαλβανίστηκαν κι από μια αμήχανη και φοβισμένη ομάδα μεταμορφώθηκαν σε ανθρώπους των οποίων το μήνυμα

για ένα ζωντανό Ιησού και ένα επερχόμενο βασίλειο, κηρύχθηκε με κίνδυνο της ζωής τους και τελικά άλλαξαν μια ολόκληρη αυτοκρατορία. Κάτι συνέβη, όμως, τι ακριβώς;». Αυτό ακριβώς είναι το ερώτημα, το οποίο και εμείς πρέπει να απαντήσουμε ερευνώντας τα σχετικά γεγονότα. Υπάρχουν μόνο πέντε δυνατές εξηγήσεις για την υποτιθέμενη ανάσταση του Ιησού», όπως αυτή ιστορείται στην Καινή Διαθήκη:

1. Ο Ιησούς δεν πέθανε στο σταυρό.
2. Η «ανάσταση» ήταν μια μηχανορραφία των οπαδών του.
3. Οι μαθητές είχαν παραισθήσεις.
4. Η όλη εξιστόρηση είναι ένας θρύλος, ένα παραμύθι.
5. Τα ιστορούμενα γεγονότα όντως συνέβησαν.

Ας επεξεργαστούμε την κάθε περίπτωση ξεχωριστά για να δούμε ποιά ταιριάζει καλύτερα με τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα.

Περίπτωση 1^η: Ο Ιησούς δεν πέθανε πάνω στον σταυρό. Πριν αναζητήσουμε τα όποια αποδεικτικά στοιχεία για την ανάσταση, πρέπει πρώτα να αποδείξουμε ότι υπήρξε, στην πραγματικότητα, ένας θάνατος κι ένα νεκρό σώμα. Εξ άλλου, οι εφημερίδες συχνά γράφουν σχετικά με κάποιο «πτώμα» στο νεκροτομείο, το οποίο άρχισε να κουνιέται και να ανανήπτει. Θα μπορούσε κάτι τέτοιο να έχει συμβεί και με τον Ιησού; Μερικοί έχουν προτείνει ότι ο Ιησούς επέζησε της σταύρωσης και αναβίωσε με την δροσερή ατμόσφαιρα του τάφου. Αλλά αυτή η θεωρία δεν συμβαδίζει με τα ιστορικά και ιατρικά αποδεικτικά στοιχεία.

- Τα Ευαγγέλια αναφέρουν ότι ο Ιησούς μαστιγώθηκε πριν την σταύρωσή του και το μαστίγωμα είναι μια βασανιστική διαδικασία που από μόνη της μπορεί να επιφέρει ακόμη και τον θάνατο.

- Τα Ευαγγέλια αναφέρουν επίσης ότι ο Ιησούς ήταν τόσο σωματικά εξασθενημένος που δεν μπορούσε να κουβαλήσει τον σταυρό του (Ματ. 27:32).

- Οι ρωμαίοι ήταν εξειδικευμένοι στην εφαρμογή της σταυρικής θανατικής καταδίκης γιατί αποτελούσε τον ιδιαίτερο ρωμαϊκό τρόπο τιμωτικής θανατικής ποινής. Οι δε ρωμαίοι στρατιώτες αποτελούσαν την αξιόπιστη δύναμη ελέγχου και αποτελειώματος του σταυρωμένου που τυχόν έδειχνε να αντέχει και να αρνεί να ξεψυχήσει.

- Ο Ιωάννης (19:33) μας εξιστορεί την διάτρηση της πλευράς του Ιησού από το δόρυ του εντεταλμένου ρωμαίου στρατιώτη, το οποίο τρύπησε και την καρδιά ώστε να έχουμε ροή αίματος και υδροπेरικαρδίου.

- Ο θάνατος του Ιησού διαπιστώθηκε από κοντινούς αυτόπτες μάρτυρες, φίλους και εχθρούς.

- Αν ο λιπόθυμος Ιησούς «συνήλθε» θα έπρεπε να είχε και τη δύναμη να κινήσει τον τεράστιο λίθο που σφράγιζε τον τάφο, να εξουδετερώσει την ρωμαϊκή φρουρά του τάφου (Ματ. 27:62-66) και κατόπιν να φύγει για να εμφανιστεί όπου εμφανίστηκε.

- Ένα άρθρο στο περιοδικό του Αμερικανικού Ιατρικού Συλλόγου, εξηγεί αλλά και επιβεβαιώνει γιατί αυτή η λεγόμενη «θεωρία της λιποθυμίας» είναι απαράδεκτη ιατρικά: «Σαφώς, το βάρος των ιστορικών και ιατρικών στοιχείων έδειξε ότι ο Ιησούς ήταν νεκρός. Το δόρυ, διείσδυσε στην δεξιά πλευρά του, μάλλον διέτρησε όχι μόνο τον δεξιό πνεύμονα, αλλά και το περικάρδιο και την καρδιά και έτσι εξασφαλίζεται ο θάνατός του».

Ένα άλλος χώρος διαπίστωσης του σταυρικού θανάτου βρίσκεται στις εκθέσεις των μη χριστιανών ιστορικών της εποχής του Χριστού. Τρεις τέτοιοι ιστορικοί αναφέρουν το θάνατο του Ιησού.

- Ο Λουκιανός (120 - 180 μΧ) αναφέρεται στον Ιησού ως ένα σταυρωθέντα σοφιστή .

- Ο Ιώσηπος (37 - 100 μΧ), έγραψε, «Εκείνο τον καιρό, εμφανίστηκε ο Ιησούς, ένας σοφός άνθρωπος, πράττων καταπληκτικά έργα. Όταν ο Πιλάτος τον καταδίκασε σε σταυρικό θάνατο.....

- Ο Τάκιτος (56 - 120 μΧ) έγραψε, «Ο Χριστός, στου οποίου το όνομα έχει την προέλευσή του το όνομα των Χριστιανών, υπέστη την ακραία ποινή (θανατική) στα χέρια του εντεταλμένου μας, Ποντίου Πιλάτου».

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει καμία ιστορική αφήγηση από τους Χριστιανούς, τους Ρωμαίους, ή τους Εβραίους, που να αμφισβητεί τον θάνατο του Ιησού ή την ταφή του. Ακόμα και οι σκεπτικιστές μελετητές, οι οποίοι

αρνούνται την ανάσταση, συμφωνούν ότι Ιησούς ετάφη νεκρός.

Σημειώνεται ότι ο σκεπτικιστής James Tabor, καθηγητής και πρόεδρος του τομέα της Θρησκευσιολογίας στο πανεπιστήμιο της Β. Καρολίνας, δήλωσε: «Νομίζω ότι δεν χρειάζεται να έχουμε καμία αμφιβολία, ότι ο Ιησούς ήταν πραγματικά νεκρός, δεδομένης της εκτέλεσης του με σταύρωση από τους Ρωμαίους». Ο αρνητής της ανάστασης του Ιησού John Dominic Crossan, συμφωνεί ότι ο Ιησούς πραγματικά έζησε και πέθανε. Δηλώνει, «Το ότι σταυρώθηκε είναι τόσο σίγουρο όσο τίποτα άλλο ιστορικό μπορεί να είναι σίγουρο».

Έτσι, υπό το φως των ιστορικών και ιατρικών στοιχείων, προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί η πρώτη από τις πέντε δυνατές περιπτώσεις. Ο Ιησούς ήταν αναμφίβολα νεκρός, όταν ενταφιάστηκε.

Περίπτωση 2^η: Η ανάσταση του Ιησού δεν είναι παρά μια στημένη μηχανορραφία γύρω από το κλεμμένο νεκρό σώμα του. Κανείς σοβαρός ιστορικός δεν αμφισβήτησε ότι ο Ιησούς ενταφιάστηκε νεκρός. Εντούτοις, πολλοί έχουν αμφισβητήσει το πώς το σώμα

του Ιησού εξαφανίστηκε από τον τάφο. Ο άγγλος δημοσιογράφος Frank Morison (ψευδώνυμο του Δρος Albert Henry Ross) κάποτε σκέφτηκε ότι η ανάσταση είτε ήταν ένας μύθος ή μια φάρσα, κι έτσι άρχισε μια έρευνα με σκοπό να γράψει ένα βιβλίο, το οποίο θα απεδείκνυε το ψέμα της ανάστασης. Το βιβλίο γράφτηκε, κυκλοφόρησε το 1944 και έγινε γνωστό, αλλά για λόγους εντελώς διαφορετικούς από την αρχική πρόθεσή του συγγραφέα του. Ο τίτλος του είναι «Who moved the stone? - Ποιος μετακίνησε τον λίθο;». Το βιβλίο αυτό έγινε ένα διαχρονικό best seller, αφού εκδόθηκε τα έτη 1944, 1955, 1958, 1962, 1977, 1981, 1983, 1987, 1996 και 2006.

Ο Morison άρχισε την έρευνά του επιχειρώντας να λύσει πρώτα τον γρίφο του άδειου τάφου. Ο τάφος ανήκει σε ένα μέλος του Συμβουλίου του Συνεδρίου (יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יוֹסֵף - Σανχεντρίν), στον Ιωσήφ της Αριμαθαίας. Στο Ισραήλ εκείνη την εποχή, το να είναι κάποιος στο 23μελές ανώτατο εβραϊκό συμβούλιο σήμαινε ότι ήταν και

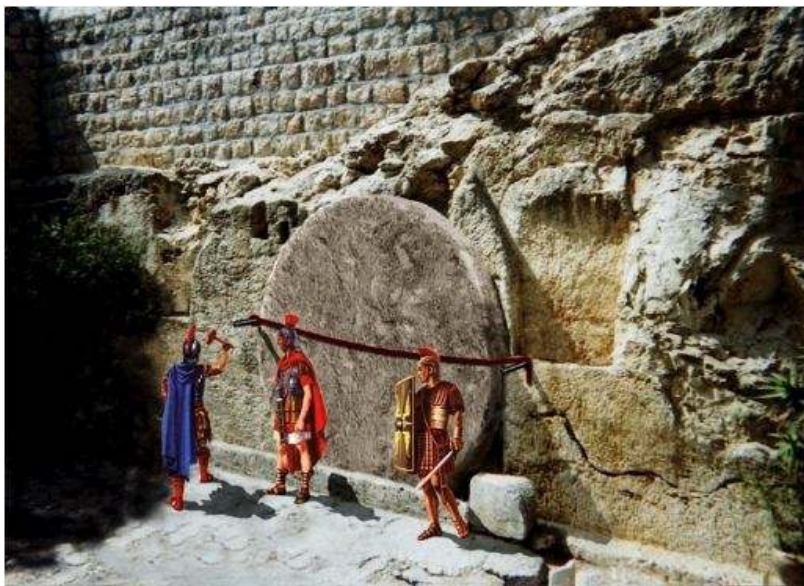
πασίγνωστος. Όλοι γνώριζαν τα μέλη του συμβουλίου. Άρα ο συγκεκριμένος σύμβουλος (βουλευτής) της Αριμαθαίας, Ιωσήφ υπήρξε ένα πραγματικό πρόσωπο. Σε αντίθετη περίπτωση, οι θρησκευτικοί ηγέτες των Ιουδαίων θα εξέθεταν την όλη ιστορία ως απάτη στην προσπάθειά τους να διαψεύσουν την ανάσταση. Επίσης, ο τάφος ενός βουλευτή, εν προκειμένω του Ιωσήφ, θα πρέπει ήταν σε μια καλή και εύκολα αναγνωρίσιμη θέση, έτσι ώστε οποιαδήποτε σκέψη περί ενός Ιησού που χάθηκε γιατί καταχωνιάστηκε «κάπου στο νεκροταφείο» θα πρέπει να απορριφθεί. Ο Morison αναρωτήθηκε γιατί οι εχθροί του Ιησού θα επέτρεπαν το «μύθο του άδειου τάφου» να συνεχίζεται αν όντως ήταν μύθος και δεν ήταν αλήθεια. Αν ο τάφος δεν βρισκόταν άδειος τότε η ανακάλυψη του σώματος του Ιησού θα διέλυε αμέσως την όλη απάτη. Και αυτό που είναι ιστορικά γνωστό, από τους εχθρούς του Ιησού, είναι ότι κατηγόρησαν τους οπαδούς του Ιησού ότι έκλεψαν το σώμα, μια κατηγορία, η οποία σαφώς εδράζεται στην κοινή γνώση και πεποίθηση ότι ο τάφος ήταν άδειος.

Ο Δρ Paul L. Maier, καθηγητής της αρχαίας ιστορίας στο Western Michigan University, δήλωσε κάτι το ανάλογο: «Αν ζυγίσετε προσεκτικά και δίκαια όλα τα στοιχεία, τότε είναι πράγματι σωστό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο τάφος στον οποίο ο Ιησούς ήταν θαμμένος, ήταν όντως άδειος το πρωί του Πάσχα. Και κανένα ίχνος αποδείξεως δεν έχει ακόμη προκύψει, το οποίο θα διέψευδε αυτή τη διαπίστωση».

Οι Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες ήταν μπερδεμένοι και συγχυσμένοι. Κατηγόρησαν τους μαθητές του Ιησού ότι έκλεψαν το σώμα του. Όμως οι Ρωμαίοι είχαν βάλει στον τάφο εκπαιδευμένη φρουρά, από 4 ως 16 στρατιώτες, σε 24ωρη βάση. Τέτοιες φρουρές δεν αποτελούνταν από απλούς στρατιώτες. Όταν μια τέτοια μονάδα φρουρών παρέβαινε το καθήκον της, αν αποκοιμιόντουσαν, αν εγκατέλειπαν τη θέση τους ή αν απετεύγχαναν με

οποιοδήποτε τρόπο, είναι γνωστό από πολλές ιστορικές πηγές, ότι υφίσταντο φρικτές ποινές. Άλλους απ' αυτούς τους ξεγύμνωναν απ' τα ρούχα τους και τους έκαιγαν ζωντανούς ή τους σταύρωναν ανάποδα. Θα ήταν αδύνατο, λοιπόν, για οποιονδήποτε να ξεφύγει από την προσοχή τέτοιων ρωμαίων φρουρών και να έχει μετακινήσει δύο τόνων πέτρα, δηλαδή τον λίθο που αποτελούσε το κάλυμμα του τάφου.

Ωστόσο, ο λίθος κινήθηκε μακριά και το σώμα του Ιησού έλειπε. Κι αν το σώμα του Ιησού μπορούσε να εντοπιστεί και να βρεθεί κάπου, οι εχθροί του θα το έβρισκαν και θα αποδείκνυαν γρήγορα την ανάσταση ως απάτη.

Ο νομικός Tom Anderson, πρώην πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου της Καλιφόρνιας, συνοψίζει τη δύναμη αυτού του επιχειρήματος: «Με ένα γεγονός τόσο μεγάλης δημοσιότητας, δεν νομίζετε λογικό ότι θα βρισκόταν ένας ιστορικός, ένας αυτόπτης μάρτυρας, ένας αντίπαλος να καταγράψει ότι είχε δει το σώμα του

Χριστού; Η σιωπή της ιστορίας είναι εκκωφαντική, όταν πρόκειται για τη μαρτυρία κατά της ανάστασης». Έτσι, χωρίς αποδεικτικά περί του αντιθέτου στοιχεία και έχοντας δεδομένο ένα γνωστό τάφο σαφώς άδειο, ο Morison υποχρεώθηκε να δεχθεί ως στέρεη απόδειξη, ότι το σώμα του Ιησού με κάποιο τρόπο είχε εξαφανιστεί από τον τάφο του.

Καθώς ο Morison συνέχισε την έρευνά του, άρχισε να εξετάζει τα κίνητρα των οπαδών του Ιησού. Ίσως η υποτιθέμενη ανάσταση να ήταν στην πραγματικότητα η κλοπή του πτώματος. Αλλά αν είναι έτσι, τι γίνεται με όλες εκείνες τις αναφερόμενες εμφανίσεις του αναστημένου Ιησού; Ο Ιστορικός Paul Johnson, στην Ιστορία των Εβραίων, έγραψε, «Αυτό που έχει σημασία δεν ήταν οι συνθήκες του θανάτου του Ιησού, αλλά το γεγονός ότι ένας διαρκώς αυξανόμενος κύκλος ανθρώπων πίστευε απόλυτα και πεισματικά ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί». Ο τάφος ήταν πράγματι άδειος. Αλλά δεν ήταν η απλή απουσία ενός σώματος, αυτό που θα μπορούσε να ασαλώσει το φρόνημα των οπαδών του Ιησού, ειδικά αν ήταν αυτοί οι ίδιοι που το είχαν κλέψει. Κάτι άλλο, κάτι το συγκλονιστικό πρέπει να είχε συμβεί, στους οπαδούς του Ιησού ώστε να σταματήσουν να θρηνούν, να σταματήσουν να κρύβονται τρομαγμένοι και ν' αρχίσουν άφοβα να διακηρύσσουν ότι είχαν δει τον Ιησού ζωντανό. Κάθε περίπτωση αυτόπτη μάρτυρα αναφέρει ότι ο Ιησούς εμφανίστηκε σωματικά στους οπαδούς του, και πρώτα στις γυναίκες.

Ο Morison αναρωτήθηκε και κάτι άλλο. Αναρωτήθηκε τι λόγο μπορεί να είχαν οι «συνωμότες» μαθητές και ευαγγελιστές να βάλουν γυναίκες στο επίκεντρο της μηχανορραφίας τους. Κατά τον πρώτο αιώνα, οι γυναίκες δεν είχαν σχεδόν καθόλου δικαιώματα, προσωπικότητα ή υπόσταση. Αν έπρεπε να πετύχει το σχέδιο, αιτιολογεί ο Morison, οι «συνωμότες» θα είχαν προβάλλει άνδρες, όχι γυναίκες, ως τους πρώτους που είδαν τον Ιησού

ζωντανό. Και όμως διαβάζουμε στα Ευαγγέλια, ότι ήταν γυναίκα αυτή που μίλησε πρώτη μαζί του, και ήταν γυναίκα ο πρώτος άνθρωπος που είδε τον άδειο τάφο.

Αργότερα, σύμφωνα με τις μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων, όλοι οι μαθητές είδαν τον Ιησού σε περισσότερες από δέκα διαφορετικές περιπτώσεις. Έγραψαν ότι τους έδειξε τα χέρια και τα πόδια του και τους είπε να τον αγγίξουν και είπαν ότι έφαγε μαζί τους. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι αυτά τα διαβεβαιώνει η «συμμορία» των μαθητών του, διότι ήθελαν να διαδώσουν την ιδέα της ανάστασης. Ναι, αλλά τι γίνεται με την περίπτωση που αργότερα ο Ιησούς εμφανίστηκε ζωντανός σε περισσότερους από 500 οπαδούς του; Ο λόγιος και νομικός John Warwick Montgomery τοποθετείται σχετικά: «Το 56 μ.Χ. ο Απόστολος Παύλος έγραψε (1^η Κορινθίους 15:6), ότι πάνω από 500 άνθρωποι είχαν δει τον αναστημένο Ιησού και ότι οι περισσότεροι από αυτούς ήταν ακόμα

ζωντανοί τότε. Ξεπερνάει τα όρια της φαντασίας η σκέψη ότι οι πρώτοι Χριστιανοί θα μπορούσαν να κατασκευάσουν μια τέτοια ιστορία. Το να την κατασκευάσουν και στη συνέχεια να την διαδίδουν κηρυγματικά μεταξύ εκείνων που θα μπορούσαν εύκολα να την αντικρούσουν, είναι εντελώς ανόητο». Αν δεν είχε συμβεί η Ανάσταση, γιατί ο Παύλος να δώσει μια τέτοια λίστα από υποτιθέμενους αυτόπτες μάρτυρες; Θα έχανε αμέσως κάθε αξιοπιστία στους κορίνθιους αναγνώστες της επιστολής του, ψευδόμενος τόσο απροκάλυπτα.

Ο Πέτρος, κάποτε εξήγησε σ' ένα πλήθος ανθρώπων στην Καισάρεια, γιατί τόσο ο ίδιος, όσο και οι άλλοι μαθητές ήταν τόσο βέβαιοι ότι ο Ιησούς ήταν ζωντανός. «Εμείς οι απόστολοι είμαστε μάρτυρες όλων όσων έκανε σ' όλο το Ισραήλ και στην Ιερουσαλήμ. Τον θανάτωσαν σταυρώνοντάς τον, αλλά ο Θεός τον ανέστησε στη ζωή τρεις μέρες αργότερα. Ήμασταν εκείνοι που έτρωγαν και

έπιναν μαζί του αφότου αναστήθηκε από τους νεκρούς». (Πράξεις 10:39-41). Ο βρετανός βιβλικός μελετητής Michael Green παρατήρησε, «Οι εμφανίσεις του Ιησού είναι τόσο πολύ αυθεντικές όσο τίποτα άλλο στην αρχαιότητα. Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά λογική αμφιβολία για το ότι συνέβησαν».

Σαν να μην ήσαν αρκετές αποδείξεις οι αναφορές των αυτοπτών μαρτύρων για να προκαλέσουν τον προβληματισμό του Morison, του προέκυψε και μια ακόμη απορία από την συμπεριφορά των μαθητών. Είναι ένα γεγονός, το οποίο έχει αφήσει άναυδους ιστορικούς, ψυχολόγους, και σκεπτικιστές. Το γεγονός είναι ότι αυτοί οι έντεκα πρώην τρομαγμένοι και φοφοδεείς μαθητές, ξαφνικά γίνονται άφοβοι και πρόθυμοι να υποστούν ταπεινώσεις, διωγμούς, βασανιστήρια και αυτόν ακόμη το θάνατο. Εκτός από έναν, τον Ιωάννη, όλοι οι μαθητές του Ιησού, πέθαναν ως μάρτυρες. Θα είχαν κάνει τόσα πολλά και θαυμαστά και θα είχαν υποστεί τα πάνδεινα για ένα ψέμα, όντας μάλιστα αυτοί οι ίδιοι που είχαν κλέψει το νεκρό σώμα του Ιησού;

Οι ισλαμιστές αυτοκτονικοί τρομοκράτες πεθαίνουν νομίζοντας ότι σκοτώνοντας τους εχθρούς τους και πεθαίνοντας μαζί τους, μεταβαίνουν άμεσα σε μια θέση πολυτελείας στον παράδεισό τους με τα πιλάφια του και τα ουρί του. Μας δίνουν δηλαδή μια πρόσφατη απόδειξη ότι κάποιοι πεθαίνουν για ένα ψέμα όταν πιστεύουν ότι είναι αλήθεια. Ωστόσο, το να γίνει κάποιος πρόθυμος μάρτυρας για ένα γνωστό ψέμα είναι αδύνατο. Ο Paul E. Little έγραψε: «Οι άνθρωποι μπορούν να πεθάνουν γι' αυτό που πιστεύουν ότι είναι αλήθεια και αυτό μπορεί στην πραγματικότητα να είναι ψέμα. Δεν είναι διατεθειμένοι, ωστόσο, να πεθάνουν για αυτό που γνωρίζουν ότι είναι όντως ένα ψέμα». Ας θυμηθούμε πώς πέθαναν μερικοί απόστολοι και μαθητές του Ιησού και αν ακούγεται πιθανό να πέθαναν έτσι για ένα ψέμα που κατασκεύασαν: Ο Ματθαίος εκτελέστηκε στην Αιθιοπία, ο

Μάρκος σύρθηκε στους λιθόστρωτους δρόμους μέχρι να ξεψυχήσει, ο Πέτρος, ο Ανδρέας και ο Φίλιππος σταυρώθηκαν, ο Βαρθολομαίος γδάρθηκε ζωντανός, ο Θωμάς λογχίσθηκε σ' όλο του το σώμα ώσπου πέθανε, ο αδελφόθεος Ιάκωβος γκρεμίσθηκε απ' το ναό και λιθοβολήθηκε, ο Θαδδαίος Ιούδας τοξεύτηκε μέχρι θανάτου, ο Παύλος και ο Ιάκωβος αποκεφαλίστηκαν. Μπορεί όλοι αυτοί να κατασκεύασαν ένα άχρηστο ψέμα και να πέθαναν έτσι φρικτά γι' αυτό; Μπορεί; Κάτι τέτοιο ακούγεται εξωφρενικό. Οι απόστολοι συμπεριφέρθηκαν και μαρτύρησαν κατά τρόπο συνεπή προς την γνώση και βίωση του γεγονότος, ότι ο αρχηγός τους, ο Ιησούς ήταν ζωντανός. Η ανάσταση του Ιησού υπήρξε αυτό που τους έκανε να ξεχυθούν και να διαδώσουν το μήνυμα αυτού του συνταρακτικού γεγονότος, το οποίο και έφερε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία τα πάνω - κάτω.

Εκτός της θέσης του ότι κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί οι μαθητές πέθαναν πρόθυμα και μαρτυρικά για κάτι που γνώριζαν ότι είναι ψέμα, προκύπτει κι άλλο παράδοξο. Ακόμη και αν όλοι οι μαθητές συνωμότησαν για να πούνε ψέματα για την ανάσταση του Ιησού, πώς αυτοί οι «ψεύτες και συνωμότες» μπόρεσαν να διατηρήσουν τα ψέματά τους για δεκαετίες χωρίς τουλάχιστον ένας απ' αυτούς να μην πεί την αλήθεια για χρέμα ή για κάποια θέση; Γιατί όλοι επέλεξαν τα βασανιστήρια και τον θάνατο, ενώ θα μπορούσαν πολύ εύκολα να τα αποφύγουν με την απλή δήλωση «ο Ιησούς είναι νεκρός»; Ακούγεται εξωφρενικά τρελό και απίθανο.

Όσοι ψεύδονται για προσωπικό όφελος δεν συμφωνούνε μεταξύ τους για πολύ, ειδικά όταν οι δυσκολίες αρχίζουν να προσβάλλουν τα οφέλη. Στην περίπτωση των αποστόλων, δεν υπήρξε ποτέ προσωπικό όφελος για κανένα τους, υπήρξαν μόνο διωγμοί, βασανιστήρια, θάνατος. Και όμως έμειναν πιστοί και δεμένοι, μεταλαμπαδεύοντας με ζήλο την διδασκαλία του Ιησού με επίκεντρο την ανάστασή του.

Ο Charles (Chuck) Colson, ο γνωστός δαιμόνιος προεδρικός σύμβουλος των ΗΠΑ, ο οποίος φυλακίστηκε επειδή ήταν μπλεγμένος στο σκάνδαλο Watergate κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Νixon, επεσήμανε τη δυσκολία των πολλών να συντηρήσουν ένα ψέμα για πολύ χρόνο. Ο Colson μίλησε εξ ιδίας πείρας και είπε : «Ξέρω ότι η ανάσταση είναι ένα γεγονός, και αυτό μου το απέδειξε το Watergate. Πώς; Επειδή 12 άνδρες κατέθεσαν ότι είχαν δει ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, και στη συνέχεια, διακήρυξαν αυτήν την αλήθεια για 40 χρόνια, χωρίς ποτέ να την αρνηθούν. Όλοι τους ξυλοκοπήθηκαν, βασανίστηκαν, λιθοβολήθηκαν και φυλακίστηκαν. Δεν θα είχαν αντέξει αν δεν ήταν αλήθεια. Το Watergate έμπλεξε 12 από τους πιο ισχυρούς ανθρώπους στον κόσμο και αυτοί δεν μπόρεσαν να κρατήσουν ένα ψέμα ούτε για τρεις εβδομάδες. Κι εσύ μου λες ότι οι 12 απόστολοι μπόρεσαν να κρατήσουν ένα ψέμα επί 40 χρόνια; Απολύτως αδύνατο!».

Κάτι συνέβη λοιπόν, κάτι που άλλαξε τα πάντα για αυτούς τους άνδρες και γυναίκες. Ο Morison το διατύπωσε ως εξής: «Όποιος έρχεται στο πρόβλημα αυτό, αργά ή γρήγορα θα αντιμετωπίσει μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να εξηγηθεί. Αυτή η πραγματικότητα είναι το γεγονός ότι υπάρχει εδραιωμένη μια βαθιά πεποίθηση στη μικρή αυτή ομάδα ανθρώπων, μια αλλαγή, η οποία επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από το τάφο!».

Άρα, η θεωρία της μηχανογραφίας των μαθητών του Ιησού, αποδεικνύεται αυθαίρετη και εντελώς αστήριχτη από οποιαδήποτε ένδειξη ή επιχείρημα.

Περίπτωση 3^η: Οι Μαθητές βίωσαν μια ομαδική ψευδαίσθηση. Υπάρχει κάποιος θαυμαστής του μακαρίτη του Elvis Priestley, που ισχυρίζεται ότι τον βλέπει κάπως παχύ, γερασμένο και με γκρίζα μαλλιά, αλλά ολοζώντανο να ξεφαντώνει στους ρυθμούς του rock 'n roll πάνω σε κάποια θεατρική σκηνή. Υπάρχουν κι εκείνοι που λένε ότι πέρασαν το προηγούμενο βράδυ σ' ένα διαστημόπλοιο με εξωγήινους και ότι άλλος είχε ολονύκτια τηλεπαθητική συζήτηση μαζί τους, άλλον τον υπέβαλαν σε συνεχείς ιατρικές εξετάσεις κι άλλος υπέστη εξαντλητικές ανακρίσεις.

Οι ψυχολόγοι και οι ψυχίατροι ονομάζουν αυτές τις καταστάσεις, παραισθήσεις ή ψευδαισθήσεις. Η παραίσθηση είναι ένα πολύ σπάνιο ψυχικό γεγονός κατά το οποίο κάποιος άνθρωπος μπορεί να «δει» και να ζησει καταστάσεις που θέλει να συμβαίνουν, έστω κι αν δεν συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Κι αυτός είναι κι ο λόγος για τον οποίο μερικοί έχουν υποστηρίξει ότι οι μαθητές ήσαν τόσο κλονισμένοι από τη σταύρωση του ειδώλου τους, του Ιησού και η επιθυμία τους να ξαναδούν τον Ιησού ζωντανό ήταν τόσο δυνατή, ώστε τους προκάλεσε μαζική παραίσθηση-ψευδαίσθηση. Άραγε, είναι πιθανό ένα τέτοιο ενδεχόμενο;

Ο καθηγητής της κλινικής ψυχολογίας Δρ Gary Collins ρωτήθηκε σχετικά με την πιθανότητα που θα είχαν κάποιες ψευδαισθήσεις να αλλάξουν τόσο ριζικά τη συμπεριφορά των μαθητών του Ιησού. Ο Collins απάντησε: «Οι ψευδαισθήσεις είναι μεμονωμένα περιστατικά. Είναι βεβαιωμένο, ότι μόνο ένα άτομο μπορεί να έχει μια συγκεκριμένη ψευδαίσθηση σε συγκεκριμένο χρόνο. Σίγουρα, η παραίσθηση, δεν είναι κάτι που μπορεί να ζησει μια ομάδα ανθρώπων».

Ο ψυχολόγος Thomas J. Thorburn υποστηρίζει ότι η συγκεκριμένη ψευδαίσθηση δεν έχει την παραμικρή πιθανότητα να έχει συμβεί: «Είναι απολύτως αδιανόητο, ότι πεντακόσια άτομα μέσης ψυχικής ισορροπίας, μπορεί να αντιμετωπίσαν όλα τα είδη των ίδιων εντυπώσεων, οπτικών, ακουστικών, αφής και ότι όλες αυτές οι εμπειρίες τους να στηρίζονταν σε ψευδαισθήσεις».

Σύμφωνα, λοιπόν, με την ψυχολογία των ψευδαισθήσεων, εκτός του ότι οι ψευδαισθήσεις είναι εξαιρετικά σπάνιες και εκτός του ότι βιώνονται μεμονωμένα και ποτέ ομαδικά, αυτός που έχει την ψευδαίσθηση θα πρέπει να επιθυμεί πολύ έντονα να δει το αντικείμενο της παραίσθησης και αυτή η επιθυμία να είναι για αρκετό καιρό ριζωμένη στο μυαλό του. Ο διακαής πόθος, η προσδοκία και η προσμονή είναι η πρωταρχική προϋπόθεση μιας παραίσθησης. Υπήρχε, όμως, κάτι τέτοιο στους μαθητές του Ιησού;

Δύο από τις σημαντικότερες και ηγετικές μορφές της πρώτης εκκλησίας, ο αδελφόθεος Ιάκωβος και ο Παύλος συνάντησαν έναν αναστημένο Ιησού, χωρίς να περίμεναν ή να ήλπιζαν ποτέ σε μια τέτοια συνάντηση. Ο Ιάκωβος δεν πίστευε καν στην αποστολή του Ιησού (Ιωαν. 7:5). Ο Παύλος, ήταν εχθρός του Ιησού κι ήταν αυτός που συντόνιζε τους πρώτους εβραϊκούς διωγμούς των Χριστιανών και τον λιθοβολισμό του Στεφάνου (Πράξεις 7:58).

Διαπιστώνουμε δηλαδή τόσο στον Παύλο όσο και στον Ιάκωβο, το ασυμβίβαστο προς οποιασδήποτε προσδοκία. Αποκλειόμενης όμως της προσδοκίας, αποκλείεται απολύτως και η παραίσθηση.

Αλλά και οι άλλοι απόστολοι δεν καλλιεργούσαν οποιαδήποτε προσδοκία ότι ο Ιησούς θα ανασταίνονταν από τους νεκρούς. Αυτό το διαπιστώνουμε από τους ευαγγελικούς στίχους, οι οποίοι τεκμηριώνουν την έλλειψη κάθε συνειδητοποίησης οποιουδήποτε ενδεχόμενου ανάστασης και συνεπώς κάθε προσμονής και προσδοκίας συνάντησης με έναν αναστημένο Ιησού:

- «Διότι έως τότε δεν είχαν ακόμη γνωρίσει και καλά εννοήσει την Γραφή, η οποία είχε προφητεύσει ότι πρέπει να αναστηθεί εκ νεκρών» (Ιω.20:9),

- «διότι δίδασκε τους μαθητές και τους έλεγε, ότι ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται σε χέρια ανθρώπων, οι οποίοι θα τον θανατώσουν, και αφού θανατωθεί, την τρίτη ημέρα θα αναστηθεί. Εκείνοι όμως δεν μπορούσαν να εννοήσουν τα λόγια αυτά και φοβόντουσαν να τον ρωτήσουν» (Μαρ. 9:31,32),

- «Και αφού τον μαστιγώσουν, θα τον φονεύσουν· και την τρίτη ημέρα από του θανάτου του θα αναστηθεί. Αυτοί όμως τίποτε δεν κατάλαβαν από αυτά και έμεινε κρυμμένος και ακατάληπτος από αυτούς ο λόγος αυτός του διδασκάλου και δεν γνώριζαν ποιά σημασία είχαν τα λεγόμενά του» (Λκ.1:33,34).

Και εδώ, η απουσία της προσδοκίας, αποκλείει την παραίσθηση. Έτσι, η θεωρία των παραισθήσεων, αποτελεί κι αυτή μια ξεκάθαρη ερμηνευτική αποτυχία κι ένα ερμηνευτικό αδιέξοδο για το πραγματικό γεγονός.

Περίπτωση 4^η: Η Ανάσταση ήταν ένας θρύλος που έγινε πιστευτός. Μερικοί αμφισβητίες αποδίδουν την ιστορία της ανάστασης σε ένα θρύλο που ξεκίνησε με ένα ή περισσότερα πρόσωπα που ψεύδονταν ή νόμισαν ότι είδαν τον αναστημένο Χριστό. Με την πάροδο του χρόνου, ο θρύλος θα φούσκωσε και ωραιοποιήθηκε καθώς διαδίδονταν τριγύρω. Αυτό θα φαινόταν ένα πιθανό σενάριο, αλλά αυτή η θεωρία συναντά επτά σοβαρά προβλήματα.

1. Οι θρύλοι δεν γεννιούνται και δεν φουσκώνουν, εκεί όπου υπάρχουν πολλοί γνώστες της αλήθειας και εκεί όπου υπάρχουν πολλοί που δεν θέλουν τέτοιους θρύλους δηλαδή εκεί όπου υπάρχουν πολλοί που μπορούν εύκολα να τους διαψεύσουν.
2. Οι θρύλοι δεν διαδίδονται με την ταχύτητα των γεγονότων, αλλά ζυμώνονται ως παραδόσεις σε βάθος χρόνου. Ο ιστορικός A. N. Sherwin-White, ξεκαθαρίζει ότι η είδηση της ανάστασης ξαπλώθηκε πολύ νωρίς και πολύ γρήγορα για να αποτελεί ένα θρύλο.
3. Οι θρύλοι αναπτύσσονται μόνο με προφορική παράδοση και δεν επιβεβαιώνονται από σύγχρονά τους ιστορικά κείμενα, των οποίων η αλήθεια μπορεί να ελεγχθεί. Τα Ευαγγέλια αποτελούν γραπτή μαρτυρία της ανάστασης και συντάχθηκαν σε μικρό χρονικό διάστημα από την ανάσταση.
4. Η θεωρία του θρύλου δεν εξηγεί το ιστορικό γεγονός του άδειου τάφου.
5. Η θεωρία του θρύλου δεν εξηγεί το επιβεβαιούμενο από τους ιστορικούς γεγονός, του κηρύγματος των αποστόλων ότι ο Χριστός ανέστη.

6. Η θεωρία του θρύλου στηρίζει τον παραλογισμό ότι οι μαθητές του Ιησού διώχθηκαν, βασανίστηκαν και θανατώθηκαν χωρίς κανένα όφελος μόνο και μόνο για να υποστηρίξουν το ψέμα ενός θρύλου.
7. Το κήρυγμα της ανάστασης του Ιησού Χριστού άλλαξε πραγματικά την ιστορία, αρχίζοντας με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ένας θρύλος, ένας μύθος δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει μια τέτοια κοσμοϊστορική επίδραση, σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, η θεωρία του θρύλου δεν φαίνεται να πείθει περισσότερο απ' τις προηγούμενες αποτυχημένες προσπάθειες ερμηνείας των πραγματικών γεγονότων.

Περίπτωση 5^η: Ο Χριστός Ανέστη και ο Χριστιανισμός επεκράτησε. Ο Morison ήταν απορημένος κι από το γεγονός πως ένα μικρό κι ασήμαντο κίνημα μπόρεσε να υπερισχύσει τόσο της πονηρής αρπάγης του εβραϊκού θρησκευτικού κατεστημένου, όσο και της σκληρής δύναμης της Ρώμης. Γιατί κέρδισε ο Χριστιανισμός, αφού όλα ήσαν εναντίον του; Και ο Morison έγραψε, «Μέσα σε είκοσι χρόνια, το κήρυγμα αυτών των γαλιλαίων χωρικών είχε διασπάσει την εβραϊκή κοινότητα. Σε λιγότερο από πενήντα χρόνια είχε αρχίσει να απειλεί την ειρήνη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το μεγαλύτερο παράδοξο απ' όλα τα ήδη προαναφερθέντα. Γιατί επεκράτησε; Σε κάθε περίπτωση, αν δεν υπήρξε ανάσταση, ο Χριστιανισμός έπρεπε να είχε πεθάνει πάνω στο σταυρό, όταν οι μαθητές διασκορπίστηκαν για να σώσουν τις ζωές τους». Αλλά οι απόστολοι συνέχισαν να χτίζουν ένα συνεχώς αυξανόμενο χριστιανικό κίνημα. Ο J. N. D. Anderson έγραψε, «Σκεφτείτε τον ψυχολογικό παραλογισμό ο οποίος θα απεικόνιζε μια χούφτα από εξουθενωμένους δειλούς, την μια μέρα να είναι μαζεμένοι σε μια σοφίτα και μετά από λίγες μέρες να μεταβάλλονται σε μια ομάδα, που καμιά δίωξη δεν μπορεί να φимώσει

και στη συνέχεια κάποιον να προσπαθεί να αποδώσει αυτή την δραματική αλλαγή σε ένα άθλιο κατασκεύασμα και αυτό να το βρίσκει πειστικό. Κάτι τέτοιο απλά δεν έχει κανένα νόημα».

Το Απροσδόκητο Συμπέρασμα.

Ελέγχοντας τα στοιχεία τα οποία:

- 1^{ov} Αποκλείουν τον μύθο,
- 2^{ov} Αποκλείουν την ψευδαίσθηση,
- 3^{ov} Αποκλείουν την συνομωσία,
- 4^{ov} Έχοντας ένα αποδεδειγμένα άδειο τάφο,
- 5^{ov} Έχοντας τόσους αυτόπτες μάρτυρες της επανεμφάνισης του Ιησού,
- 6^{ov} Έχοντας δεδομένη την ανεξήγητη δραματική μετάλλαξη των μαθητών
- 7^{ov} Έχοντας δεδομένη την καταλυτική επίδραση του κηρύγματος της ανάστασης σε μια ολόκληρη αυτοκρατορία,

ο Morison πείστηκε ότι οι προκαταλήψεις ενάντια στην ανάσταση του Ιησού Χριστού ήταν έωλες και αστήριχτες. Αναγκάσθηκε λοιπόν από την λογική ανάλυση των στοιχείων, να γράψει διαφορετικά το βιβλίο του. Το «Ποιος μετακίνησε την πέτρα;» γράφτηκε για να αφηγηθεί και καταθέσει τα λογικά του συμπεράσματα. Ο Morison απλά ακολούθησε τη διαδρομή των αποδεικτικών στοιχείων, ένδειξη προς ένδειξη, στοιχείο προς στοιχείο, έως ότου η αλήθεια της υπόθεσης φάνηκε σαφής σ' αυτόν. Η μεγάλη του έκπληξη ήταν ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τον οδήγησαν στην πίστη στην ανάσταση του Χριστού. Στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου του, που επιγράφεται «Το βιβλίο που αρνείται να γραφτεί», αυτός ο σκεπτικιστής εξήγησε πώς τα στοιχεία τον έπεισαν, ότι η ανάσταση του Ιησού ήταν ένα πραγματικό ιστορικό γεγονός. «Ήταν σαν ένας άνθρωπος που για να διασχίσει ένα δάσος και βαδίζοντας πάνω σε καλά γνωστό και περπατημένο μονοπάτι, βγήκε ξαφνικά εκεί όπου δεν περίμενε ποτέ να βγει».

Ο Morison δεν υπήρξε ο μόνος. Πολλοί είναι οι σκεπτικιστές που έχουν εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία για την ανάσταση του Ιησού, και την έκαναν αποδεκτή ως το πιο εκπληκτικό γεγονός σε όλη την ανθρώπινη ιστορία. Ο διανοητής, καθηγητής και φιλόσοφος C.S. Lewis, ο οποίος κάποτε ήταν άθεος και διατηρούσε και διατύπωνε αμφιβολίες ακόμη και για την ιστορική ύπαρξη του Ιησού, πείστηκε κι αυτός από τα αποδεικτικά στοιχεία για την ανάστασή Του. Ο C.S. Lewis γράφει, «Κάτι το απολύτως καινούργιο στην ιστορία του Σύμπαντος είχε συμβεί. Αυτός, ο Χριστός, κατανίκησε το θάνατο. Η πόρτα που ήταν πάντα κλειδωμένη είχε για πρώτη φορά παραβιαστεί κι έστεκε ορθάνοιχτη».

Το Πάθημα - Μάθημα ενός Σπουδαίου Καθηγητή της Νομικής. Ένας από αυτούς, που αρχικά πίστευαν ότι η ανάσταση ήταν απλά ένας μύθος και ο οποίος, με την έρευνά του, ανέτρεψε τις αρχικές πεποιθήσεις του, όπως

του Morison, ήταν κι ένας από τους κορυφαίους νομικούς διανοητές στον κόσμο. Ο Δρ Simon Greenleaf.

Ο Greenleaf είναι ένας από κείνους που συνετέλεσαν στο να αποκτήσει η Νομική Σχολή του Harvard την πιο περίοπτη θέση ανάμεσα στις νομικές σχολές όλου του κόσμου. Έγραψε το τρίτομο νομικό αριστούργημα «Μια Πραγματεία για το Δίκαιο της Απόδειξης», η οποία έχει χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη και αξιολογότερη μονογραφία σε ολόκληρη τη βιβλιογραφία της νομικής επιστήμης. Το δικαστικό σύστημα των ΗΠΑ και όχι μόνο, εξακολουθεί να βασίζεται σε κανόνες αποδείξεως που συντάχθηκαν από τον Greenleaf.

Μια μέρα, ενώ ο καθηγητής Greenleaf δίδασκε το μάθημά του στην Νομική Σχολή του Χάρβαρντ, κάπως το έφερε η συζήτηση και δήλωσε στην τάξη του, ότι η ανάσταση του Ιησού Χριστού ήταν απλώς ένας μύθος. Ως άθεος, θεωρούσε τα λεγόμενα θαύματα ως θεικές παρεμβάσεις, αδύνατα να συμβούν. Προς διάψευσή του, τρεις τολμηροί σπουδαστές του τον προκάλεσαν να εφαρμόσει τους φημισμένους κανόνες του περί αποδείξεων στην περίπτωση της ανάστασης του Ιησού. Μετά από πολύ πίεση, ο Greenleaf αποδέχθηκε την πρόκληση των σπουδαστών του και άρχισε μια έρευνα πάνω στα σχετικά με την ανάσταση αποδεικτικά στοιχεία.

Εστιάζοντας το λαμπρό νομικό μυαλό του στα γεγονότα της ιστορίας, ο Greenleaf προσπάθησε να αποδείξει ότι η περίπτωση της ανάστασης ήταν ψευδής. Ωστόσο, όσο περισσότερο διερευνούσε την καταγραφή της ιστορίας, τόσο περισσότερο έμενε έκπληκτος από την ισχύ των στοιχείων που υποστηρίζουν ότι ο Ιησούς είχε πράγματι αναστηθεί από τον τάφο. Ο σκεπτικισμός του Greenleaf επροκαλείτο από ένα γεγονός, το οποίο άλλαξε την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας.

Ο Greenleaf δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει πολλές από τις δραματικές αλλαγές που έλαβαν χώρα λίγο μετά την θανάτωση του Ιησού, αλλά το πιο δυσερμήνευτο

στοιχείο γι αυτόν ήταν η συμπεριφορά των μαθητών. Δεν ήταν μόνο ένας ή δύο μαθητές, αυτοί που επέμεναν ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί. Ήταν όλοι τους. Εφαρμόζοντας τους δικούς του κανόνες αποδείξεων πάνω στα πραγματικά περιστατικά, ο Greenleaf έφθασε στην ετυμηγορία του. Σε μια συγκλονιστική ανατροπή της θέσης του, ο Greenleaf αποδέχθηκε την ανάσταση του Ιησού ως την καλύτερη εξήγηση για τα γεγονότα που έλαβαν χώρα αμέσως μετά τη σταύρωση του.

Γι αυτόν το λαμπρό νομικό διανοητή και άθεο, θα ήταν αδύνατο στους μαθητές να επιμένουν στην πεποίθησή τους ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί, αν δεν είχαν δει πραγματικά τον αναστημένο Χριστό. Στο βιβλίο του «Η μαρτυρία των Ευαγγελιστών – The testimony of the Evangelists», ο Greenleaf τεκμηριώνει τα στοιχεία που τον ανάγκασαν να αλλάξει τις απόψεις και θέσεις του. Κατέληξε δε, τόσο πεπεισμένος από αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία, ώστε από άθεος να μεταστραφεί σε ένα πιστό Χριστιανό και:

1. Προκαλεί όσους αναζητούν την αλήθεια για την ανάσταση του Ιησού να εξετάσουν χωρίς προκατάληψη τα αποδεικτικά στοιχεία.
2. Υποστηρίζει ότι κάθε αμερόληπτο πρόσωπο, που εξετάζει ειλικρινά τα αποδεικτικά στοιχεία, όπως κάνει ένα δικαστήριο, θα καταλήξει όπου κατέληξε κι ο ίδιος, ότι δηλαδή ο Ιησούς Χριστός αληθώς ανέστη.

Η Σημασία της Ανάστασης του Ιησού.

Η ανάσταση του Ιησού Χριστού, θέτει στον καθένα μας το ερώτημα: «Τι σημαίνει το γεγονός ότι ο Ιησούς νίκησε τον θάνατο και τι επίπτωση έχει στη δική μου ζωή;». Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δίδεται από την Καινή Διαθήκη και συνοψίζεται κυρίως στα εξής:

1. Ο Χριστός απέδειξε την Θεότητά Του με την εκπλήρωση των προφητειών για τον θάνατό Του

και την επιστροφή Του στην ζωή. “τοῦ ὀρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἀγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν...” (Ρωμ. 1:4).

2. Ο Χριστός απέδειξε την δύναμή Του να συγχωρεῖ και να σώζει ἀπὸ την ἀμαρτία. “εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο” (Α' Κορ. 15:17-18).
3. Ο Χριστός απέδειξε την επικυριαρχία Του ἐπὶ του θανάτου. “εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει” (Ρωμ. 6:9), “καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ...” (Εφεσ. 2:6).
4. Ο Χριστός απέδειξε, ὅτι εἶναι ὄντως ἡ Ἀνάστασις και ἡ Ζωή γιὰ ὅλους ὅσους τον ἀκολουθοῦν και δὲν χρειάζεται πλέον να φοβοῦνται τον διάβολο και τον θάνατο, διότι ο Χριστός ἔχει ὅλη την ἐξουσία να εξαγνίζει και να ζωοποιεῖ. “Εγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα” (Ιω 11:25-26).

Σ.Β.Κ.

